

ZWERFHART

NIEUWE VERHALEN
van
MIJN REIZEN
naar
ALLE LANDEN VAN DE WERELD

BORIS KESTER

BORIS KESTER

ZWERFHART

**NIEUWE VERHALEN VAN MIJN REIZEN NAAR
ALLE LANDEN VAN DE WERELD**

TRAVELADVENTURES.ORG

www.traveladventures.org
www.boriskester.com

© Boris Kester, 2025
Omslag: Age of Leo Design
Druk: BoekenGilde

ISBN 978 94651 2958 7
NUR 508

“Vertel me, en vertel me de waarheid. Waar ben je geweest, en in welke landen heb je gereisd? Vertel ons over de volkeren zelf, en over hun steden-wie waren vijandig, wreed en onbeschaafd, en wie waren daarentegen gastvrij en menselijk?”

– Homerus, *Odysseus*

*“Waarom moeten we naar ons hart luisteren?,” vroeg de jongen.
“Omdat je je schat zult vinden waar je hart is.”*

– Paulo Coelho, *De Alchemist*

“Waar je ook heen gaat, ga met heel je hart.”

– Confucius

Inhoud

Inleiding 9

Proloog 11

1. De sirenen van de reiziger – *Marokko* 13
2. Begrafenis tussen de berkenbomen – *Zweden/Finland* 29
3. Onder de olijfbomen 1: Hati – *Denemarken/Spanje* 47
 4. Omotenashi – *Japan* 63
5. Onder de olijfbomen 2: Sunny – *Spanje* 73
 6. Tegen de muur – *Irak* 93
7. Onder de olijfbomen 3: De Ladies – *Spanje* 115
8. Trots en vooroordeel: voorbij het hek – *Haïti* 131
9. Onder de olijfbomen 4: Farah en Luigi – *Spanje* 157
 10. Rust – *Saoedi-Arabië/Bahrain* 169
 11. Staying Alive – *Panama/Nicaragua* 193
12. Maanbergen – *Democratische Republiek Congo* 213
 13. Vijftig – *Oekraïne* 239

Inleiding

Als 23-jarige zegde ik een veelbelovende IT-baan op. Mijn collega's vroegen naar mijn nieuwe functie en vooral het bijbehorende salaris. Maar mijn ontslag kwam juist voort uit een dieper besef: het stramien van een kantoorleven zou me uiteindelijk niet gelukkig maken. Ik verlangde naar vrijheid en wilde de wereld ontdekken.

Ik ging steeds meer en steeds verder reizen, ik ging studeren, en vervolgens werken bij een luchtvaartmaatschappij. Elke reis en elk avontuur voedde mijn verlangen naar meer. Uiteindelijk leidde die onverzadigbare honger me naar alle landen van de wereld.

Onderweg ontdekte ik waar reizen werkelijk om draait. Om mensen die je verrassen en ontroeren door hun onverwachte gastvrijheid. Om vooroordelen die verdwijnen als je de moeite neemt verder te kijken. Om het vinden van menselijkheid, zelfs – of misschien juist – op plekken waar je die niet zou verwachten. Om grenzen te verleggen in jezelf. Om te leren vertrouwen op je intuïtie, ook als die je naar plaatsen leidt die anderen links laten liggen.

Te vaak zie ik mensen hun leven inrichten volgens maatschappelijke verwachtingen, veronderstelde normen van hun omgeving, of zelfopgelegde beperkingen. We schuiven onze passies en

dromen terzijde, nemen beslissingen uit vrees of gemakzucht, en sluiten zo bij voorbaat veel moois uit. We luisteren te weinig naar ons hart. Waarom? Uit angst te falen in wat we werkelijk willen? Uit bangheid om onze dromen werkelijkheid te laten worden?

Na mijn beslissing om uit mijn beloftevolle carrière te stappen leerde ik steeds scherper naar mijn intuïtie te luisteren. Daardoor nam ik vanzelf ook steeds meer risico's. Elke keer weer nam mijn vertrouwen in een goede afloop toe, en durfde ik weer een stap verder te gaan. Mijn hart bleek een uitstekende gids. Zeker niet alleen voor reizen, maar voor het leven in het algemeen. Het sterkte mijn vastberadenheid, het leerde me dingen in perspectief te zien en om niet bang te zijn. Reizen is als het leven in het klein.

Ik nodig je uit om samen met mij in *Zwerfhart* allerlei avonturen te beleven. Van mijn allereerste reis naar Marokko als onbesuisde jongere die zijn weg nog moest vinden, tot een aangrijpende inkijk in de realiteit van de verwoestende oorlog in Oekraïne. Onderwijl klopte ik op de deur van een onbekende in Japan die me onderdempelde in onverwachte gastvrijheid. Ik reisde door het straatarme Haïti, klom naar de bergen van de maan in de DRC, beleefde hachelijke momenten in Irak en maakte nog vele andere avonturen mee. Daartussendoor ontplooit zich het verhaal over de zoektocht naar een verloren liefde om haar mijn eerste boek *De Lange Weg naar Cullaville* te brengen.

Ik hoop je met *Zwerfhart* te inspireren om ook jouw hart te volgen, zelfs als de weg onzeker is. Want het leven is vaak net zo verrassend als je het zelf durft te maken.

Leiden, januari 2025

Proloog

Over een paar kilometer moet ik er zijn. Het besef dringt zich steeds sterker aan me op: dit wordt misschien wel het spannendste van al mijn avonturen. Golven van onbeteugelde nieuwsgierigheid en knagende twijfel kolken als een wilde cocktail door mijn lijf. Toch voel ik dieper vanbinnen ook een rustgevende zekerheid. De overtuiging dat ik niet anders kan dan wat ik op het punt sta te gaan doen, simpelweg omdat het recht uit mijn hart komt.

Ik ben onderweg om Nana een exemplaar van mijn boek *De Lange Weg naar Cullaville* te brengen. Ze speelt een bepalende rol in het eerste hoofdstuk – zonder haar was het boek er waarschijnlijk nooit geweest. Na het dramatische einde van onze onstuimige relatie, meer dan dertien jaar geleden, hebben we elkaar nooit meer gezien of gesproken.

Nana weet niet dat ik eraan kom, zoals ik niet weet of ze thuis zal zijn. Ik heb geen idee hoe ze zal reageren als ze me ziet – als ik haar al kan vinden, want ik weet slechts bij benadering waar ze woont.

6.

Tegen de muur

Irak – 2021/2022

De soldaat richt zijn mitrailleur afwisselend op Husain, Ali en mij. Hij brult dat we tegen de betonnen muur moeten gaan staan. Een andere militair maakt mijn rugzak open. Hij keert hem om en stort de inhoud over de motorkap. Mijn camera en de lenzen vinden tegen de ruitenwissers een precair evenwicht. De soldaat met het wapen blaft dat we ons om moeten draaien en prikt met de loop van zijn mitrailleur in mijn rug. Alles in mij schreeuwt om achterom te kijken; ik moet mezelf dwingen mijn blik op het grijze beton voor me te houden.

Hij blijft tegen ons tekeergaan. Zijn zenuwachtigheid baart me zorgen. Ik heb gezien hoe hij zijn mitrailleur doorlaadde en hij zijn vinger aan de trekker houdt. Zijn geweer tikt ruw tegen onze benen. Hij krijst: 'Spreid jullie benen! Houd jullie armen boven je.' We gehoorzamen, maar kennelijk is hij niet tevreden. Zijn stem slaat over als hij schreeuwt: 'Hoger die armen!'

Een stralende oudejaarsdag. We hadden allang bij die eeuwenoude tempel van Kurigalzu moeten zijn, maar in plaats daarvan staar ik naar de grillige scheurtjes vlak voor mijn neus in het beton. Ik ben woest. Op Ali die ons in deze situatie heeft gebracht, op Husain die mijn waarschuwingen over Ali's incompetentie negeerde, en op mezelf omdat ik dacht dat een gids en chauffeur me probleemloos door Irak zouden loodsen.

Als Husain me probeert te kalmeren, draai ik mijn ogen voorzichtig naar links. Zijn mondhoeken trillen, de ochtendzon

laat de zweetdruppeltjes op zijn voorhoofd en bovenlip glinsteren. Vooraf hadden andere reizigers me gewaarschuwd: zonder gids zou je onmogelijk langs de checkpoints komen. Maar hier sta ik tegen een betonnen muur, met mijn gids naast me.

Twee weken eerder had ik met tegenzin mijn reis via Sajjad geregeld. De verhalen die ik had gelezen hadden me overtuigd: zonder Arabisch sprekende gids zou reizen onmogelijk zijn in Irak. Na een heerlijke week op Socotra vloog ik via de blingbling van Abu Dhabi en Dubai naar Bagdad. Waar ik een week had genoten van de unieke natuur van het Jemenitische eiland, zou ik me nu laven aan de geschiedenis van een van de oudste beschavingen ter wereld. Ik was eerder alleen in Koerdisch Irak geweest en had er al lange tijd naar uitgekeken om meer van het land te zien.

Op het vliegveld zocht ik vergeefs tussen de bordjes naar mijn naam. Tot mijn verbazing toonde een geüniformeerde vrouw me een foto van mijn paspoort op haar telefoon. Mijn chauffeur Ali zat vast in het verkeer, en ze had een ander voor me geregeld. Na een korte rit en een checkpoint bereikten we het Inter hotel, waar Sajjad zich verontschuldigde. Mijn gids Husain kwam even later ook aan en samen liepen we de stad in.

Pas toen besepte ik het. Bagdad! De magische stad van sprookjes uit mijn kindertijd, van vliegende tapijten en Duizend-en-een-Nacht. Maar ook de stad van het live CNN-verslag van de Golfoorlog in 1991, van aanslagen en omvergetrokken standbeelden van Saddam. Toch hield de stad altijd die exotische klank van eeuwenoude markten met specerijen en koperen schalen, vliegende tapijten en waterpijpen, van een beschaving die allang tot volle bloei was gekomen toen mijn eigen land nog grotendeels onder water lag.

De realiteit was weerbarstiger. Auto's persten zich toeterend door de smalle straatjes. Een lawine van neonlicht stortte zich van de gevels omlaag en kleurde de gezichten van voetgangers in rood, blauw, geel en groen. Husain nam me mee naar een café waar vrouwen en mannen druk pratend aan tafels zaten. Hun gesticulerende handen werden samen met het glimmende interieur vermenigvuldigd in de onberispelijk schone spiegels aan de wanden.

In de tuin vonden we een rustig plekje. De woorden stroomden vanzelf, we bleken dezelfde humor te hebben. Ik vertelde over mijn eerste boek en mijn zoektocht naar Nana. Het klikte meteen met Husain en ik keek ernaar uit om aan zijn zijde dit land te ontdekken.

Vroeg in de ochtend verlieten we Bagdad. Het noorden lonkte met de belofte van een reis door de tijd. Zevenduizend jaar terug. Maar eerst moesten we ons een weg banen door een zee van toeterend blik die de stad in zijn greep hield. Reizen klinkt dynamisch en spannend, maar soms is het vooral een kwestie van geduld, zelfs in de Wieg van de Beschaving. Toen de auto's zich eindelijk uit de wurggreep van het verkeer van Bagdad hadden gewrikt, gingen we soepel langs de checkpoints richting Samarra. Alleen het grijze weer baarde me zorgen: ik had gehoopt de stokoude stad bij winterochtendlicht te zien.

Een streepje zonlicht viel op de beroemde Malwiya minaret van Samarra. Ooit stond hier de grootste moskee ter wereld. Een wonder uit de negende eeuw, met zijn unieke spiraalvormige trap die zich als een klimop om de buitenkant wond.

We beklommen de relingloze wenteltrap. Hoe hoger we kwamen, hoe indrukwekkender het uitzicht en hoe nauwer de treden. Beneden ons zagen we de moskee die Hulegu Khan, kleinzoon van de beruchte Mongoolse veroveraar, in 1278 had

Zwerfhart

NEW Verschijnen in 2025

Genoten van deze preview?

Zwerfhart — Nieuwe verhalen van mijn reizen door alle landen ter wereld

"Het langverwachte vervolg op De Lange Weg naar Cullaville. Nieuwe avonturen, nieuwe inzichten, dezelfde meeslepende stijl."

"Boris neemt je mee naar de meest onverwachte plekken en laat je de wereld met andere ogen zien. Tussen de reisverhalen door vertelt hij over de zoektocht naar een verloren liefde."

Gratis Volledige Hoofdstukken

Download het volledige eerste hoofdstuk van BEIDE boeken (Nederlands én Engels) — plus 26 extra 3-pagina previews van andere hoofdstukken.

Download

Let op: Volledige hoofdstukken vereisen een e-mailadres. 3-pagina previews zijn direct beschikbaar zonder registratie.

Bestel het Complete Boek

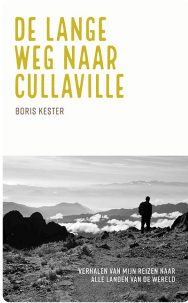
Klaar om mijn tweede reisverhaal te ontdekken? Bestel Zwerfhart nu en reis mee door de wereld.

Bestel Zwerfhart

ISBN: Paperback: 978-9464919080 • Ebook: 978-9464919097

Ook door Boris Kester

Ontdek meer reisavonturen uit alle hoeken van de wereld

De Lange Weg naar Cullaville

 Winnaar Beste Reisboek 2023

Het veelgeprezen eerste boek met 16 avonturen uit alle hoeken van de wereld. Winnaar van de NomadMania Best Travel Book Award 2023.

[Lees verder en bestel →](#)

Wanderheart

English

Ook beschikbaar in het Engels — nieuwe verhalen voor internationale lezers. Verschijnt begin 2026.

[Lees verder →](#)

Volg Boris Kester online:

 traveladventures.org [Instagram](#) [Facebook](#)